

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 173/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Róbert Ružbašán, vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 298/2017 z 12. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2018 doručená a podaním zo 16. novembra 2018 doplnená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 298/2017 z 12. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa v súdnom konaní, v ktorom Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) ako prvoinštančný súd uznesením sp. zn. 7 C 504/2013 z 31. decembra 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zastavil konanie, sťažovateľke priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % a štátu priznal voči žalovanému a tiež voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %. Sťažovateľka následne podala proti výrokom o náhrade trov konania odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namietala, akým spôsobom (pomerom) bolo rozhodnuté o náhrade trov konania napriek tomu, že sťažovateľka bola ako strana v spore úspešná takmer v plnom rozsahu, konkrétne v rozsahu 98 %. K tomu dodala: *„Máme za to, že v predmetnom prípade došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom a máme taktiež za to, že došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces, implementovaného v ústavnej úprave aj medzinárodnej úprave. Krajský súd v predmetnom prípade rozhodol o náhrade trov konania v rozpore s platnou právnou úpravou a najmä tiež ustálenou judikatúrou pri posudzovaní otázky existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení...“*

3. V ďalšej časti sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu uviedla: *„... ide o extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich civilné sporové konanie, k čomu došlo na základe nesprávnej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona – svojvoľné rozhodnutie bez náležitého odôvodnenia, v rozpore s ustálenou judikatúrou, ktorým bolo porušené základné práva žalobkyne... Ide o fundamentálne chyby v konaní súdu, ktoré majú za následok nespravodlivé rozhodnutie, ktoré neobstojí vo svetle judikatúry Ústavného súdu SR ako aj ESLP. V rozhodnutí konajúceho súdu konajúci súd interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia zákona tak, že uvedené rozhodnutie zahŕňa*

v sebe črty svojvôle. Konajúci súd v rozhodnutí neuviedol žiadne právne ani skutkové závery, na základe ktorých zaviazal žalobkyňu ako stranu v spore úspešnú takmer v plnom rozsahu na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 50 % a na náhradu trov konania voči štátu v rozsahu 50 %... Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach je bez akéhokoľvek racionálneho a právne podloženého podkladu, bez akéhokoľvek odôvodnenia v súvislosti so stanovením povinnosti náhrady trov konania strany v spore úspešnej.“

4. Zároveň sťažovateľka namietla aj vysporiadanie krajského súdu v jeho napadnutom uznesení vo vzťahu k okresným súdom uplatneným dôvodom hodným osobitného zreteľa, na základe ktorých bolo rozhodnuté o nepriznaní plnej náhrady trov sťažovateľke v konaní. Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka videla v tom, že *„Žalobkyňa podaným odvolaním napádala rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výrokoch o trovách konania, pričom namietla nesprávne právne posúdenie veci, spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 257 CSP, bez náležitého odôvodnenia a v rozpore s judikatúrou. Krajský súd ako odvolací orgán sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, pričom však žiadnym spôsobom neodôvodnil námietky sťažovateľa vyjadrené v podanom odvolaní voči výrokom o náhrade trov konania.“*

5. K aplikácii ustanovenia § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) sťažovateľka v doplnení sťažnosti poukázala na doterajšiu judikatúru a zároveň uviedla, že jej nebol daný priestor a možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam a dôkazom, na základe ktorých bolo ustanovenie § 257 CSP použité, a preto je toho názoru, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúce uznesenie okresného súdu vykazujú znaky svojvôle.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/298/2017 bolo porušené.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 3Co/298/2017 zo dňa 12. júla 2018, a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v celkovej sume 390,50 €, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu, č. ú.: IBAN SK94 1100 0000 0029 1196 5099, vedený v Tatra Banka, a.s. a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením krajského súdu.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď

to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

III.

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením krajského súdu, sťažovateľka namieta pomer, akým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Podľa tvrdení sťažovateľky krajský súd v napadnutom uznesení krajského súdu o trovách konania nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia zákona, označila ho za svojvoľné a zároveň namietla, že došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, spočívajúcim v nesprávnej aplikácii § 257 CSP pri posudzovaní otázky existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 407/2018).

18. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom. Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). V súvislosti s nastolenou problematikou ústavný súd stabilne judikuje, že iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by totiž mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (III. ÚS 23/2017). Podľa posúdenia ústavného súdu však v tomto prípade napadnuté uznesenie krajského súdu takéto znaky nevykazuje.

19. Na druhej strane ústavný súd vyslovil, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania (III. ÚS 439/2018).

20. Ústavný súd podľa svojho všeobecne formulovaného ustáleného prístupu nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 344/2016).

21. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje

spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (III. ÚS 307/2017).

22. Uvedené stabilné právne názory ústavného súdu korešpondujú i širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyslovené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 485/2018).

23. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj pri rozhodovaní o trovách konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o trovách konania musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (I. ÚS 312/2018).

24. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre

aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997) (I. ÚS 334/2017).

25. Pri preskúmvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, na základe ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvostupňové konanie a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Uvedený právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. III. ÚS 439/2018).

26. Ústavný súd sa najskôr oboznámil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, ktorý v relevantnej časti uviedol: *«Žalobou podanou na Okresnom súde Košice – okolie 30.10.2013 sa žalobkyňa domáhala 1/ zrušenia podielového spoluvlastníctva strán sporu k nehnuteľnostiam v kat. úz. [redacted] – okolie zapísaných na [redacted], a to k parcele reg. [redacted] – zastavané plochy a nádvoria vo výmere 595 m²a rodinnému domu súp. č. [redacted] postavenému na uvedenej parcele a jeho vyporiadania príkazom nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobkyne za peňažnú náhradu 15.000,- eur a 2/ náhrady trov konania... Strany sporu po prvom pojednávaní a znaleckom dokazovaní na cenu nehnuteľností patriacich do ich podielového spoluvlastníctva uzavreli mimosúdnu dohodu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam ich príkazom do výlučného vlastníctva žalovaného s povinnosťou zaplatiť žalobkyňi náhradu za jej podiel 14.700,§ eur. Cena podielu bola určená na základe všeobecnej hodnoty nehnuteľností 29.400,- eur určenej znalcom ustanoveným súdom. Žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že žalobkyňa navrhla vyporiadanie spoluvlastníckeho vzťahu ešte pred začatím súdneho konania, nakoľko však nemal dostatok finančných prostriedkov, s navrhovaným vyporiadaním nesúhlasil.*

Žalobkyňa si preto musela svoje právo uplatniť súdnou cestou... Zastavenie konania tak uzavretím mimosúdnej dohody po podaní žaloby a pojednávaní zaviniť žalovaný. Náhrada trov konania by tak podľa § 256 ods. 1 CSP patrila žalobkyni. Skutočnosť, že spoluvlastníctvo strán sporu bolo vyporiadané spôsobom odlišným od spôsobu vyporiadania navrhovaného žalobkyňou v podanej žalobe, skutočnosť, že žalobkyňa s podaním žaloby žiadnym spôsobom neosvedčila ňou tvrdenú všeobecnú hodnotu nehnuteľností a z toho sa odvíjajúcu hodnotu vyporiadacieho podielu a táto bola preukázaná až znaleckým dokazovaním v súdnom konaní, súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 50 % výnimočne nepriznal podľa § 257 CSP. Pokiaľ žalobkyňa žiadala o trovách konania rozhodnúť podľa § 256 ods. 2 CSP... podmienky na aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia splnené neboli, nakoľko žalobkyňa tvrdenú hodnotu nehnuteľností ničím nepreukázala, v dôsledku čoho bolo znalecké dokazovanie na zistenie všeobecnej hodnoty nehnuteľností patriacich do podielového spoluvlastníctva strán plne odôvodnené.»

27. Následne sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v relevantnej časti uviedol: *„Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie... a apeluje na to, že zastavenie konania uzavretím mimosúdnej dohody po podaní žaloby zaviniť žalovaný a preto nárok na náhradu trov konania by podľa § 256 ods. 1 CSP patril žalobkyni, ale nakoľko súd vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v skutočnosti, že žalobkyňa v odlišnom spôsobe navrhovala vyporiadanie predmetného podielového spoluvlastníctva, keďže žiadala predmetnú nehnuteľnosť priznať do svojho výlučného vlastníctva a až titulom dohody o vyporiadaní predmetnú nehnuteľnosť nadobudol do výlučného vlastníctva žalovaný, nie žalobkyňa, ktorá ňou navrhovanú sumu vo výške 15.000,00 eur v konaní žiadnymi dôkazmi neosvedčila a len tvrdila, že cenu predmetnej nehnuteľnosti zistila dotazom v realitných kanceláriách, pričom smerodajná hodnota vyporiadavaného podielu vo finančnom vyjadrení bola preukázaná až znaleckým dokazovaním v súdnom konaní, nie úplne vo výške navrhovanej žalobkyni, ale len približne, keďže žalobkyňa navrhovala 15.000,00 eur a zo znaleckého posudku vpracovanom v súdnom konaní bola preukázaný finančný podiel vyporiadania vo výške 14.700,00 eur, už aj s jeho osvedčením,*

je rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania, ako aj trov štátu vecne ako aj právne správne. Spoukazom na hore uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožňuje s naplnením dôvodov hodných osobitného zreteľa v rozsahu 50 %, pre ktoré žalobkyňa náhradu trov konania súd nepriznal v zmysle § 257 CSP, a to so zohľadnením aj predmetu konania, ktorým je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré je v záujme oboch strán sporu.“

28. Ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie krajského súdu v kontexte so sťažovateľkou uvedenou námietkou v ústavnej sťažnosti týkajúcou sa posúdenia a uplatnenia dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Po vykonanej analýze dospel k záveru, že v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nevzhladol ústavne nekonformné či svojvoľné závery krajského súdu, ktoré by ústavný súd oprávňovali vysloviť záver o jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd v rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania uplatnil zákonom poskytovaný priestor pre uváženie o možnosti aplikácie § 255 až § 257 CSP, do ktorého ústavný súd zásadne nie je oprávnený vstupovať a nahrádzať krajským súdom prijaté právne závery.

29. Zároveň k v ústavnej sťažnosti uvedeným námietkam sťažovateľky je potrebné skonštatovať, že krajský súd sa predmetnou vecou zaoberal primeraným spôsobom, pri rozhodovaní prihliadol na okolnosti prípadu, ktoré považoval pre posúdenie veci za podstatné, a následne dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje závery. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup ako odvolacieho súdu, teda postup nemajúci oporu v zákone. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nie je možné z ústavnoprávneho hľadiska vyhodnotiť ako ústavne nekonformné, nepreskúmateľné či arbitrárne.

30. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94,

II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (III. ÚS 23/2017).

31. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2019